

ΤΗΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΣΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν Δρ. 12.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησιν. Προξένοις καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐκδότη.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἴδιου ἐνεργεῖται πᾶσα δι-
σοληφία αὐτῆν ἀφορῶσα.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντες εἰσεσπνδαῖοι.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγέλων
λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Ἀθήναι, τῇ 3 Νοεμβρίου 1853.

Δημοσιεύομεν ἐξῆς τὸν ἀρτι ἀνευρεθέντα ἐν Αἰγυπτιακῇ τάφῳ ἐπὶ
παπύρου γεγραμμένον τέλειον λόγον τοῦ ῥήτορος Ἰπερίδου, προσθέντες
καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, μὴ δημοσιευθέντα οὔτε ὑπὸ τοῦ πανομοιωτέπως τοῖς
τοῦ παπύρου χαρακτῆρα ἐκτυπώσαντος τὸν λόγον τούτου καὶ τεμάχιον
ἄλλου Βαθιγκτῶνος, οὔτε ὑπὸ τοῦ φιλόλογου Γερμανοῦ Schneidewin, ἐκ-
δότος αὐτοῦς κοινῇ τύπῳ. Ὁ λόγος οὗτος μετὰ τοῦ βίου τοῦ Ἰπερίδου, προ-
λόγου καὶ σχολίων ἀναγκαίων ἐκδίδεται συγχρόνως παρ' ἡμῶν καὶ εἰς
χωριστὸν φυλλάδιον, πωλούμενον δραχμῆς, καὶ εὐρισκόμενον παρ' ἡμῶν
τε καὶ τοῖς βιβλιοπώλαις Κ. Ἀντωνιάδῃ καὶ Κ. Βλαστῷ ὁμοῦ δὲ καὶ τὸ
ὁμοίως ἀνακαλυφθέν καὶ ἐκδοθὲν τεμάχιον ἐτέρου λόγου τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος.
Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς προθύμως ὑποδεχθήσονται τὴν δημο-
σίευσιν τῶν τιμαλφῶν τούτων λευφάνων πατρικῆς ἡμῶν κληρονομίας, ὡς μί-
νων ὑπαρχόντων ἤδη δειγμάτων τοῦ ὕφους τοῦ ἐπιστήμου ῥήτορος Ἰπερίδου,
διευκρινούντων ἄλλως καὶ ἀσαφῆ τινα εἰς ἀρτι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστο-
ρίας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας μέρη. Ἡ δάταξις τοῦ κειμένου καὶ αἱ μικραὶ
τῶν κενῶν ἀναπληρώσεις ἐγένοντο ἀπαραλλάκτως τῇ τοῦ Schneidewin
ἐκδόσει.

Περίεργος φαίνεται εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ
τροπῆς καὶ ἀποδόλης τῶν συμφῶνων κανόνων τῆς γραμματικῆς. Τὰ περὶ
τῆς ἀνακαλύψεως καὶ τῶν ἐκδόσεων τῶν λόγων τούτων, καὶ τὰς ὑποθέσεις
αὐτῶν, εὐρισκουσιν οἱ ἀναγνώστα ἐν σελίδι 76 καὶ 177 τῆς ἐφημερίδος
τῶν Μαθητῶν.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΥΠΕΡΙΔΟΥ.

Ὁ τοῦ Γλαυκίππου υἱὸς ῥήτωρ Ἰπερίδης ἦν τὸν δῆμον Κολυτιεύς·
ὁ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ χρόνος δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστός, φαίνε-
ται δὲ ὅτι ἦν ὁμηλικὴ περίου τῷ ὁμοτέχνῳ αὐτῷ Λυκούργῳ,
γεννηθέντι τῷ 396 π. χ. γέγονε δὲ φίλος τοῦ Δημοσθένους, καὶ
μετὰ τούτου καὶ τοῦ Λυκούργου διεύθυνον τὴν τῶν ἀντιπολιτευομένων
τοῖς Μακεδόσι θαλασσοπολίταις. (Πλουτ. Β. 10 ῥητόρ. σελ. 848
Διογ. Λαέρτ. Γ. 46.). Ἐφ' ὅσον τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ βίον διετέλεσαν
ἀφωσιωμένοι καὶ πιστὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, πολεμίας λόγῳ
καὶ ἔργῳ τοὺς ἐπιβούλους τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς Φίλιππον καὶ Ἀλέ-
ξανδρον καὶ Ἀντιπάτρον. Πολὺ δὲ εἰς τούτου συνετέλεσε, κατὰ τινας,
ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυκούργου, διότι
φαίνεται ὅτι ἦν φύσει παράφορος τὸν χαρακτῆρα. Ἐγένετο ἀκροατῆς
Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ τοῦ τῆς ῥητορικῆς διδασκάλου Ἴσο-
κράτους. ἤρξατο δὲ τοῦ σταδίου αὐτοῦ ὑπερασπιζόμενος εἰς τὰ δι-
καστήρια ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἔχοντας δίκας. Τὰ ὑπὲρ πατρίδος αἰσθη-
ματα αὐτοῦ ἐπέδειξε καὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείαν, πρῶτος
ἐπιδοὺς δύο τριήρεις δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἀπεστά-
λη πρὸς τοὺς Ῥαδίους πρῶτος τῷ 346 π. χ., καὶ ὅτε με-
τὰ τοῦ Δημοσθένους κατεδίωξαν τὸν προδόντα τὰ τῆς πόλεως συμ-
φέροντα Φιλοκράτην. (Δημοσθ. περὶ παραπροσβ. σελ. 376), καὶ ἐν τῇ
εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ Φιλίππου πολιορκούμενον ἐκστρατείᾳ, ὅτε καὶ
μόνος ὑπέστη χορηγίας, βοηθὸς τοῖς Βυζαντινοῖς ἐκπεμφθεῖς πρὸ πάν-
των δὲ μετὰ τὴν ἐν Χαίρωναι μάχην (338 π. χ.) ὅτε, σκοπῶν νὰ
ἐνεργήσῃ σφοδρὰν κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀντίστασιν, προέτεινεν εἰς τὴν
πόλιν ἵνα ποιήσῃ τοὺς μετοίκους πολίτας, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρ-
ρους, τὰ ἱερὰ δὲ καὶ τοὺς παῖδας ν' ἀποβῆσιν εἰς Πειραιᾶ, καὶ τοῖς εἰς
ἀτιμίαν καταδικασμένοις ἀποδώσῃ τὰ ἀπερ διὰ τῆς ποινῆς ταύτης
ἀπέβαλον δίκαια, δηλαδὴ, ποιήσῃ αὐτοὺς ἐπιτίμους. (Δημοσθ. Κ. Ἀρι-
στογ. σελ. 803). Ἡ πρότασις αὐτοῦ αὕτη ἀπερρίφθη μὲν ἕνεκα τοῦ

ἐπικρατοῦντος τότε ἐν Ἀθήναις γενικοῦ τρόμου, πλὴν τὴν ἀγαθὴν
πρὸς αὐτὸν διάθεσιν, διὰ τοὺς σωτηρίους αὐτοῦ σκοποὺς, ἐπέδειξαν οἱ
Ἀθηναῖοι, ἀθώωσαντες αὐτὸν κατηγορηθέντα ὑπὸ τοῦ σικοφάντου Ἀρι-
στογαίτονος διὰ τὴν πρότασιν αὐτοῦ ταύτην.

Ὅτε μετὰ τὸν Φιλίππου θάνατον συνέλαβον νέας ἐλπίδας οἱ φιλοπᾶ-
τριδες, συνενωθείς μετὰ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτῷ ἐκ τῶν Ἀθηναίων
ἵνα ἀποβάλῃ τὸν ἐπικείμενον Μακεδονικὸν ζυγὸν, ἐνήργησε τὴν πρὸς
τοὺς Θηβαίους συμμαχίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, δι' ἧς καὶ ἐζητήθη μετὰ
ταῦτα καὶ αὐτὸς σὺν ἄλλοις ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρβ. Ἀνάβ. Α. 40. 7.). Ὁ κίνδυνος οὗτος οὐδόλως ἀπεδείχθη, ὅθεν καὶ
αἰετὶ ὅτε ἤτει ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς στρατηγοὺς παρὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ
τριήρεις διὰ τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον ἀντείπε (Πλουτ. ἀνωτ. 846).
Ἡ ἐλπίσις τοῦ Ἀρπάλου εἰς Ἀθήνας (324 π. χ.), πολλὴν θόρυβον εἰς τὴν
πόλιν ἐπενεγκούσα, διετάραξε καὶ τὴν μεταξὺ Δημοσθένους καὶ Ἰπερί-
δου ὑφισταμένην τῶς φιλίαν, διότι βλέπομεν ἤδη τούτου δημοσίον τοῦ
Δημοσθένους κατῆγορον γινόμενον Ὁ Πλούταρχος (Β. 10. ῥητόρ.)
λέγει, ὅτι μόνος ὁ Ἰπερίδης ἔμεινεν ἀδωροδόκτος παρὰ τοῦ Ἀρπά-
λου καὶ διὰ τούτου προχειρισθεὶς ἐξ ἀπάντων κατηγόρησεν αὐτοῦ ἐπὶ
δωροδοκίᾳ κρινόμενον. Πᾶσα πλὴν ἡ ὑπόθεσις αὕτη θαθεῖ περιελύται
σκότει· ὅτι βεβαίως γινώσκομεν εἶναι ὅτι περὶ τὸν χρόνον τούτον
ὑπῆρχε βῆξις τις μεταξὺ τῶν δύο Ῥητόρων, ἀδελφὸν δὲ ἂν αὕτη
ἤρξατο πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀρπάλου, ἡ ἐγεννήθη ἐκ τῆς περὶ τού-
του ἐλθόντος συζητήσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ βλέπομεν αὐτὸς αὐτοὺς διη-
λαχμένους. Ἡ πρὸς τὸν Δημοσθένην δὲ ἔχθρα αὐτοῦ οὐδόλως μετέ-
βαλε τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ φρόνημα. Ὅτε ἠκούσθη ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἀ-
πέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος, λέγουσιν ὅτι ὁ Ἰπερίδης ἐψηφίσαστο ἵνα δώ-
σῃ τιμὰς Ἰόλκῃ, τῷ δόντι Ἀλεξάνδρῳ τὸ φάρμακον (Πλουτ. ἀνωτ.
καὶ ἐν β. Ἀλεξ. 77. Ἀρβ. Ἀνάβ. Ζ. 27). ἄλλοι δὲ ἀμφιβάλ-
λουσι περὶ τούτου, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἐγένε-
το ὁ Ἀσιακὸς πόλεμος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λεωσθένους εἶπε
θαυμασίως (κατὰ Πλούταρχον ἀνωτ.) τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πε-
σοῦσι. Ὅτε δὲ μετὰ τὰ περὶ Κράνονα συμβάντα πᾶσα ἐλπίσις ὤχαστο,
ἀπαιτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ὁ Ἰπερίδης, καὶ μέλλων ἵνα παρα-
δοθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου, ἔφυγεν εἰς Αἴγινα μετὰ τῶν ἄλλων κατε-
ψηφισμένων, ἀλλὰ ἀρπασθεὶς ἐκείθεν βίχ, ὑπὸ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ
Ἀντιπάτρου ἐκ τοῦ Ἰερού τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς ὃ κατέφυγεν, καὶ ἀχθεὶς
πρὸς αὐτὸν εἰς Κόρινθον ὑπέστη σκληρότατον θάνατον (Πλουτ. Φωκ. 29.
Δημοσθ. 28, β. 10 ῥητόρ. σελ. 849, Φωτ. βιβλ. 265).

Ὁ Ἰπερίδης φαίνεται ὡμίλησε πολλάκις δημοσίᾳ ἐν τοῖς Δικαστη-
ρίοις καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἀποδίδουσι αὐτῷ 77 λόγους,
πλὴν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ ἀπορρίπτουσι τοὺς 25 τούτων ὡς νό-
θους· οἱ σπουδαιότατοι τούτων ἦσαν ὁ Ἀπλικκός, ὁ Ἐπιτάφιος, (ὁ μέ-
ρος διετήρησεν ὁ Ζουθαῖος (ἐκλ. ρηδ 34), ὁ κατ' Ἀριστογαίτονος, ὁ
κατὰ Δημάδου, ὁ κατὰ Δημοσθένους καὶ ὁ ὑπὲρ Φρόνης τῆς ἐταίρας
ἐπὶ ἀσθεῖνι κρινόμενης· οὐδεὶς δὲ τούτων οὐδὲ τῶν ἄλλων τοῦ ῥήτορος
λόγων διεσώθη, ἐκτὸς τοῦ εὐτυχῶς ἀνευρεθέντος ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὲρ Εὐ-
ξενίππου, καὶ τοῦ σὺν αὐτῷ τεμαχίου τοῦ πρὸς Λυκούργον, καὶ ἄλλων
μικρῶν ἀποσπασμάτων. Περὶ τοῦ ὕφους τοῦ Ἰπερίδου καὶ τῶν λοιπῶν
ῥητορικῶν αὐτοῦ πλεονεκτημάτων λέγει ὁ μὲν Λογγίνος ἐν τῷ περὶ
Ἰψύου. ἂ Ἀγαθοὶ περὶ αὐτῶν εἰσὶν ἀστεῖστοι, μυκτῆρ πολιτικώτατος,
εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλακιστρον, σκόμματα οὐκ ἄμουςα
διαρρομῆς τε ἐπιδέξιός καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου
κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφροδίτον. Ὁ δὲ Διο-
νύσιος ἐν ἄρχ. Κρισ. σελ. 434, λέγει, Ὁ Ἰπερίδης εὐστόχος μὲν, σπᾶ-

Α. 443. Διόδ. ιβ'. 6). Τῷ 424 π. χ. ἐγένετο συνομιλία τις ἐν προδώσει τοῖς Ἀθηναίοις τὴν πόλιν ἀνακαλυφθείσης δὲ ταύτης κατέλαβε τὴν Χαιρωνεῖαν Βοιωτικὸς στρατὸς (Θουκ. Δ. 76. 89.). Ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου ἐπολιορκήθη αὐτὴ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος στρατηγῶν τῶν Φωκίων Ὀνομάρχου· ἀποτυχόντος δὲ τούτου ἠλώθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φαλαίου. (Διόδ. ις'. 33. 39).

Ἡ μάλιστα δὲ πασῶν περιβόητος ὤδε συναφθεῖσα μάχη ἦν ἡ μεταξὺ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ τῶν ἠνωμένων δυνάμεων τῶν Ἀθηναίων Κορινθίων καὶ Βοιωτῶν, τῇ 7 Ἀυγούστου 338 π. χ. γενομένη, καθ' ἣν νικήσας κατὰ κράτος αὐτοὺς ὁ Φίλιππος κατέστρεψε τὰς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος· καὶ περὶ μὲν τῆς μάχης ταύτης δὲν ἔχομεν λεπτομερῆ ἀφήγησιν, σώζεται δ' ἔτι περιεργον αὐτῆς μνημεῖον· ἐκ τοῦ Πausανίου (Θ. 40. 10.) καὶ τοῦ Στράβωνος (Θ. 414) μανθάνομεν ὅτι αἱ ταφαὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ πεσόντων Θεβαίων ἦσαν πλησίον τῆς Χαιρωνείας, ὁ πρῶτος δὲ τούτων προσθέτει ὅτι ἴστατο ἐπὶ τοῦ Πολυανδρίου Λέων, « φέροι δ' ἂν ὡς τῶν ἀνδρῶν μάλιστα τὸν θυμὸν »· ὁ χῶρος δ' οὗτος σημαίνεται νῦν ἐκ σωροῦ ὡσεὶ μίλιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς νῦν Καπραίνης ἀπέχοντος, δεξιᾷ τῆς πρὸς Ὄρχομενὸν ἀγοῦσης ὁδοῦ. Ὁ λέων οὗτος δὲν ἐφαίνετο πού εἰς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅτε γενομένης ἀνασκαφῆς ἀνεκαλύφθη τεταμμένος, ἔχων κολασιαῖον μέγεθος.

Ἡ τρίτη ἐν Χαιρωνεῖα γενομένη μάχη εἶναι ἡ μεταξὺ Σύλλα καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν αὐτῇ ἡττηθέντων στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου (86 π. χ.). Ταύτην δὲ περιγράφει ὁ Πλούταρχος ἐκτενῶς. Ὁ τὴν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου διευκρινίζων διὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ ἀκριβείας Ἀθήκιος νομίζει ὅτι τὸ ὄρος Θούριον, ὅπερ ὑπὸ Πλουτάρχου ὀνομάζεται Ὀρθοφάγιον, οὗ τὴν κορυφὴν κατέλαβεν ὁ Σύλλας, εἶναι ἡ ὑψίστη κορυφὴ τῶν ὄπισθεν τῆς Χαιρωνείας βουνῶν, καὶ ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ Θούριον χειμάρρος Μώριος εἶναι πιθανῶς ὁ κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην μετὰ τοῦ Κηρισσοῦ ἐνοόμενος ῥυαξ, χωρίζων τὸ ὄρος Ἠδύλιον τοῦ Ἀκοντίου.

Ἡ Χαιρωνεῖα διατέλει ὑπάρχουσα καὶ ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἐσχέ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νέαν ἐπισημότητα ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ γενήσεως τοῦ Πλουτάρχου, καὶ τῆς κατὰ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου διατριβῆς αὐτοῦ ἐν αὐτῇ. Ὁ Πausανίας (Θ. 41. 6.) λέγει ὅτι ἐνταῦθα κατεσκευάζον μῦρα ἀπὸ ἀνθῶν κρίνου καὶ ῥόδου καὶ ναρκίσσου καὶ Ἰρεως, ἅπερ ἐθεωροῦντο ὡς ἰάματα ἀλγηδόνων, καὶ τὸ ἐκ ῥόδου μάλιστα ὡς ῥυστήριον σηπεδόνος τῶν ξυλίνων ἀγαλμάτων, τούτω χρηομένων. Τῆς ἀκροπόλεως τῆς Χαιρωνείας σώζονται νῦν ερείπια ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐφ' ὧν φηροῦντο αὐτῇ, καὶ τῆς πόλεως πλείστα ἐν τῇ τὸν τόπον αὐτῆς κατέχοντι νῦν χωρίῳ Καπραίνῃ κατέναντι δὲ τοῦ λόφου σώζονται καὶ ερείπια τοῦ πάλαι θεάτρου καὶ ἐν τῇ νῦν ἐκκλησίᾳ, εἰς τὸ εἰρημένον χωρίον, ὑπάρχουσι λείψανα ἀρχαίας τέχνης καὶ ἐπιγραφῶν, ἐξ ὧν μανθάνομεν ὅτι καὶ ὁ Σάραπις ἐλατρεύετο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, εἰ καὶ ὁ Pausanias οὐδένα λόγον ποιεῖ περὶ ναοῦ τούτου· λέγει δὲ ὅτι οἱ Χαιρωνεῖς ἐτίμων μάλιστα πάντων τῶν θεῶν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διὸς, πεποιημένον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆτος, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Ἑρμῆς καὶ ἔδωκε τῷ Πέλοπι, οὗτος δὲ κατέλιπε τῷ Ἄτρεϊ, ὁ δὲ Ἄτρεὺς τῷ Θυέστη καὶ οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονι· ὀνόμαζον δὲ αὐτὸ οἱ Χαιρωνεῖς δόρυ. Ἰπὸ τὸ θεᾶτρον πηγάζει ῥυαξ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηρισσόν, ὁ ῥυαξ οὗτος ὀνομάζετο πάλαι Αἰμων ἢ Θερμῶδων, οὗ τὰ νάματα ἐβάφθησαν ὑπὸ τῶν ἡττηθέντων παρὰ τοῦ Φιλίππου Βοιωτῶν καὶ Θεβαίων κατὰ τὴν περιβόητον ἐν Χαιρωνεῖα μάχην (Πλουτάρχ. Δημοσθ. 19. Ἀθήκιος Βορ. Ἑλλάς. τόμ. Β. Mure tour in Greece τόμ. I. I. P. Ἐραγκιβῆ Ἑλλ. τίμ. Α. σελ. 474-477.).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Α. Παναγιώτης· ὁ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης Κ. Ἀνθίμος ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς, χρονολογημένης τῇ 5 Ὀκτωβρίου π. ε. πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ καὶ τὴν ἀνάδειξιν ἐκυτοῦ εἰς τὴν Πατριαρχίαν· ἐκχέων συγχρόνως δ' ὕψους καὶ τρόπου ἐκκλησιαστικῆς πεπληρωμένου χάριτος τὰς ἀδελφικὰς φιλοφροσύνας πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξαιτούμενος τὰς ἐντεύξεις αὐτῆς πρὸς τὸν ἱψίστον ὑπὲρ τῆς ἀδικασίας ἀδελφικῆς ἐνόητος ἀπάσης

τῆς ἐν Χριστῷ Μιᾷ Ἀγίᾳ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἶθε ἡ θεία χάρις ἐπισκιάζοι καὶ διατηροῖ ὑπὸ τὴν ἀγίαν αὐτῆς σκέπην τὰς ἀγίας τοῦ θεοῦ Ἐκκλησίας ταύτας, καὶ ἐπιχέοι εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ ὁ ἱψίστος καὶ τὸν Πανάγιον αὐτοῦ φωτισμὸν καὶ ἀποστολικὴν καρτερίαν καταπέμψοι εἰς τοὺς διοικοῦντας πνευματικῶς ταύτας, εἰς αἰῶνων δόξαν τοῦ ἀγίου καὶ προσκυνητοῦ Αὐτοῦ ὀνόματος.

— Δι' Ἱ. Β. Διατάγματος ὁ Ἱεροδιάκονος Ἀβέρκιος Α. Λαμπύρης, ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Αἰγιάλει εὐαγγῆ Μονὴν τῶν Ταξιάρχων, διορίσθη διδάσκαλος τῶν Ἱερῶν μαθημάτων παρ' ἀμφοτέροις τοῖς Ἀθήνησιν Ἑλληνικοῖς Σχολείοις· ὁ κόσμος καὶ ἱεροπρεπῆς οὗτος ἀνὴρ ἐπαυδέθη τὴν Θεολογίαν εἰς τὸ Ὄθωνος Πανεπιστήμιον καὶ ἔδωκεν ἱκανὰ ἐπιδόσεως δείγματα· ἀναλαβὼν δὲ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἔδειξεν ἀπὸ βελτίδος ὅτι πολλῆς ὠφελείας τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ πρόξενος γενήσεται. Ἡ μνησθεῖσα Μονὴ ἐφάνη λίαν παραγωγὸς ἀξίων καὶ ἱεροπρεπῶν ἀνδρῶν, ἐξ αὐτῆς ὀρμῶνται οἱ νῦν Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι Μεσσηνίας, Ἰδρας, Ἄνδρου, ὁ ἱεροκῆρυξ Μητροφάνης, οἱ διδάσκαλοι Δοσίθεος Ἀσημακίδης, Ἀβέρκιος Λαμπύρης καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐκαίτεροι ἱερεῖς ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πάντες σχεδὸν τὰ πρῶτα διδασκόντες· γράμματα ἐν τῇ ἐν τῇ Ῥηθείᾳ Μονῇ ἄλλοτε διατηρουμένῳ Ἑλληνικῷ σχολείῳ.

— Τῇ 30 Ὀκτ. ἐγένετο ἐναρξίς τῆς Δ' περιόδου τῶν Βουλευτικῶν σωματίων, τοῦ Κ. Προέδρου τοῦ Ἱπουργικοῦ Συμβουλίου κηρύξαντος αὐτὴν κατ' ἐπιτροπὴν τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀκαρνανίας ἐν κατανύξει καὶ ἀγίῳ ἐνθουσιασμῷ ἀγιάσαντος τὸ Βουλευτήριον, καὶ εὐλογήσαντος τοὺς παρόντας Βουλευτάς τε καὶ Γερουσιαστάς.

— Τὸ πλῆθος τῆς ὕλης καὶ περισπασμοὶ ἄλλοι ὑφείλον ἐκ τῆς μνήμης ἡμῶν καὶ τῶν στηλῶν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν λίαν εὐάρεστον περιγραφὴν περὶ τῆς προόδου καὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Σκύρου, διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἀξίου Ἑλληνοδιδασκάλου Κ. Μιχαῆλ Κωσταντινίδου. Ποιοῦντες ἤδη μνησίαν τούτου πιστεύομεν ὅτι διορθοῦμεν ἐν μέρει τὴν ἀσάγγωστον ἑλλησιν ἡμῶν, ἐπιφλαττόμεθα δὲ ἵνα δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε τὰ περὶ τούτου κατ' ἔκτασιν, ὡς καὶ περὶ ἄλλων Σχολείων.

— Ὁ Κύριος Θ. Γαϊτάνος Σίφνιος, ἐν τῷ Ἀθήνησι Γυμνασίῳ καὶ Πανεπιστημίῳ παιδευθεὶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1843 ἐπιτυχῶς καὶ εὐδοκίμως δημοσίᾳ διδάσκων, προεβιβάσθη εἰς βαθμὸν Γ' τάξεως Ἑλληνοδιδασκάλου, μετατεθείς συγχρόνως ἐκ Νησίου εἰς Νάξον. Ὁ ἀξίως τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀρχιότητος τοῦ διδασκάλου τούτου γενόμενος προβιβάσας παρέχει νέαν ἀπορρομὴν εἰς ἔπαινον τοῦ ἐπαξίως τὰ τῆς παιδείας διέποντος Κυρίου Σ. Βλάχου, καὶ ἀποδείξιν ὅτι ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐκτιμᾷ δεόντως καὶ ἀμερολήπτως καὶ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀρχιότητα τῶν διδασκόντων, καὶ ἀπονέμει αὐτοῖς τὸ κατ' ἀξίαν ὅταν παρουσιάζηται ἀρμοδίᾳ εὐκαιρία.

— Ἐξεδόθη ἤδη ἡ ὑπὸ τοῦ συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν συνταχθεῖσα Ἱερὰ Γεωγραφία μετὰ πίνακος τῆς ἀγίας Γῆς. Τὸ πονημάτιον τοῦτο ὑποβλήθη πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνεκρίθη καὶ ἐπηνέθη μάλιστα παρ' αὐτῆς. Ὁ ἀρμοδίος δὲ ὑπουργὸς ἐξέδωκε τὴν δέουσαν περὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὰ σχολεῖα ἐγκύκλιον. Εὐρίσκειται παρὰ τῷ ἐκδότῃ καὶ τοῖς ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βιβλιοπώλαις, τιμώμενον δραχμῆς.

Ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου (ἀριθ. 53) ἀρκεται τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν, ἥτις ἔσται τοῦ λοιποῦ διδακτικωτέρη καὶ ποικιλωτέρη, ἐνεκα πολλῶν ἀρίστων βοηθημάτων σταλέντων ἡμῖν ἐκ τῆς σοφῆς Εὐρώπης. Ἡ Συνηδρομὴ μένει ἡ αὐτῇ, ἀλλὰ προπληρώνεται ἐξαμηνία. Οἱ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἐνοσοῦνται τοιοῦτοι ἀπὸ τοῦδε καὶ δι' ἕν ἔτος, ἥτοι διὰ 52 φύλλα ἐλήφθη πᾶσα φροντίς ἵν' ἀποστέλληται τὸ φύλλον τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομηταῖς τακτικώτατα καὶ ἀσφαλέςτατα, δαπάνῃ τοῦ Συντάκτου.

Τὰ τοῦ λήξαντος ἤδη ἔτους 52 φύλλα εἰς τόμον δεμένα εὐρίσκονται παρὰ τῷ Συντάκτῃ πωλούμενα δραχ. 12.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ἐδός: Ἀδριανου ἀριθ. 302, πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φιλάου.